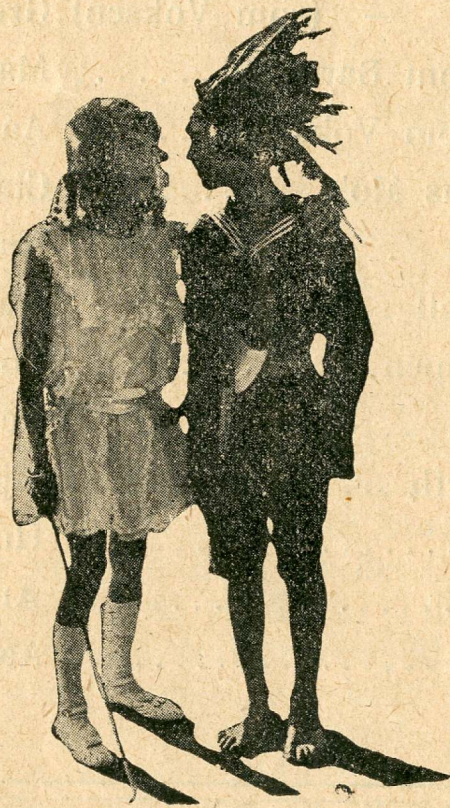

2/X-2)

Den sidste Dans.

SKUESPIL I 6 AKTER

Isenesat af **A. W. SANDBERG**

Fremstillet af **NORD. FILMS COMPAGNI**, København.

PERSONERNE:

Grev Wrangel til Wrangelsborg	Philip Bech
Komtesse Polly, hans Datter (som Barn)	Else Nielsen
— (som Voksen)	Grethe Rygaard
Søren Bastrup (som Barn)	Martin Herzberg
— (som Voksen)	Aage Fønss
Md. Bastrup, hans Mo'r	Clara Schönfeldt
Stella Mignon	Karina Bell
Baron von Dangell	Peter Malberg
Herr von Schneppen	Torben Meyer
Oberst Brüde	Peter Nielsen
Herredsfoged Barth	Hjalmar Schönfeldt
Alexander	Holger Petersen
Hans Mo'r	Amanda Lund
Ludvigsen	Aage Hertel

Den sidste Dans.

Grevens Polly og Skovfogdens Søren var Legekammerater og de bedste Venner i Verden, — og selv om den fornemme Grev Wrangel jo nok vilde have foretrukket, at hans lille Pige havde søgt et mere „standsmæssigt“ Selskab, kunde han dog godt forstaa, at hun havde givet netop den opvakte, tro og ridderlige Søren en saa stor Plads i sit Hjerte. — —

En enkelt Gang kunde det jo nok falde det forkælede og egenraadige lille Pigebarn ind at lade sin Legekammerat vide, at det var hende, — der havde at byde og han — at adlyde, men hun fortrød altid sin Lunefuldhed og var ikke bange for at gøre Bod for den. Den aarligt tilbagevendende Festdag i de to Børns Tilværelse var Pollys Fødselsdag. Allerede tidligt paa Morgenen stillede Søren saa med sin faste, men lige velsete Gave, — en lille Kurv med Blomster, som han selv havde plukket, og som han paa en højst romantisk Maade, der havde en lille Smule med Indbrud at gøre, forstod at anbringe foran Døren til Fødselsdagsbarnets Værelse. — — —

— Men Barndommens søde Tid varede ikke evigt, — Aarene, der gik, aabnede et Svælg mellem de to Venner, og Polly fandt ikke mere Sørens beskedne Fødselsdagskurv foran sin Dør. Han kendte sin Plads i Livet og vidste, at han maatte skrinlægge sine frejdige Drengedrømme, i hvilke den lille Polly havde spillet en betydelig Rolle. Det var hans Haab at faa sin afdøde Faders Plads som Skovfoged paa Wrangelsborg, og han havde nu en Tid opholdt sig i Hovedstaden for at forberede sig til Forst-

Eksamen. Han følte sig imidlertid slet ikke hjemme i den store, urolige By, — og saa skulde det dog gaa saaledes, at han netop derinde i den golde og øde Stenørken skulde opleve sit Livs største og mest romantiske Eventyr. — Gennem sin Værtindes Søn, der var Statist ved „Alhambrateatret“, lærte han nemlig en sød og fortryllende lille Danserinde, Stella Mignon, at kende, — og at kende hende blev for ham det samme som at elske hende. Han følte sig ganske vist forpligtet til at kæmpe mod sin Kærlighed, — det stod for ham som en Nedværdigelse, at han — Skovens og Naturens Søn — skulde tabe sit Hjerter til en Kvinde, der tilhørte Teatrets falske og brogede Verden, — men da Tilfældet saa bød ham en Chance for at blive indført i den Verden, han saa ærligt afskyede, formaaede han dog ikke at give Afkald paa den. Han blev Statist ved Teatret, — han havde hver Aften den Lykke at bære Stella ud af Scenen, og i hans Sjæl brændte et vildt Ønske om at kunne bære hende bort fra alt Gøglet og Blændværket — og ud til et nyt og mere indholdsrigt Liv. — Men derom sagde han intet til hende, — han indrømmede ikke engang, at det var for hendes Skyld, han hver Aften lod Scenerummets tunge og hede Luft forpeste sine Lunger, — og selv om hun maaske i hans Øjne kunde læse Sandheden, varede det dog længe, før hun hørte den fra hans Læber . . . Det skete først den sidste Aften, han var paa Teatret, — og først da fik han den frydefulde Vished for, at hun gengældte hans Kærlighed og længtes efter at ombytte sit glade og hvirvlende Liv med en roligere Tilværelse ved hans Side.

Kort Tid efter fik han — takket være Komtesse Polly — den attraaede Stilling som Skovfoged og tøvede ikke med at gøre Stella til sin Hustru. For Polly kom Sørens romantiske Kærlighedshistorie ganske overraskende, og hun følte det næsten som en personlig Fornærmelse, at hendes Barndoms tro Ridder, i hvem hun havde haabet nu at finde en ikke mindre tro og uegennyttig Ven, havde draget en anden Kvinde ind i sit Liv. Klog som hun var, saa hun ogsaa den Fare, der maatte ligge i en Forbindelse mellem to Mennesker, der var saa forskellige i Sind og Karakter som Søren og Stella, — og det varede da heller ikke længe, før den Katastrofe skete, som hun forudsaa maatte ske. Den ydre Aarsag dertil blev den i sig selv ikke særlig sensationelle Begivenhed, at Andejagten gik ind. Men blandt de Jagtgæster, der i den Anledning samledes paa Wrangelsborg, var Pollys Fætter, den unge Baron von Dangell, i hvem Greven saa sin tilkommende Svigersøn, samt nogle andre Herrer, der alle havde hørt til den lille Stella Mignons ivrigste Beundrere og Tilbedere,

og det var denne Omstændighed, der affødte Tragedien. Traditionen tro skulde Jagtfrakosten indtages i Skovfogedboligen, og paa denne Maade blev den lille Skovfogedkone pludselig stillet over for en Skare muntre og elsk-

værdige Repræsentanter for det Afsnit af hendes Liv, som hun ikke uden Vemod havde lagt bag sig. For hende, der endnu ikke helt havde fundet sig til Rette i Skovens Ensomhed, kunde det ikke andet end blive lidt af en Op-

levelse atter at være Midtpunkt i et muntert Lag, — atter at være Genstand for Hyldest og Smiger, og det faldt hende ikke et Øjeblik ind, at hendes harmløse Glæde vilde falde hendes Mand for Brystet. Da han imidlertid lidt senere indfandt sig sammen med Komtesse Polly, der ogsaa havde deltaget i Jagten, opdagede hun straks, i hvor høj Grad hun havde taget fejl. Hans Blik sagde hende, at det var en Dødssynd, hun havde begaaet, — at glemme, at hun ikke længere var den livsglade og frie Stella Mignon, men hun var sig ingen Brøde bevidst og vilde derfor ikke lade sig skræmme. Og mere og mere stejl og trodsig blev hun, da hun mente at opdage en vis Forstaaelse mellem sin Mand og den smukke Komtesse, og drevet af en vaagnende Jalousi lagde hun en forceret Lystighed og paataget Frejdighed for Dagen, som hun vidste maatte saare og smerte Søren Det var de samme Trodsighedens og Skinsygens Dæmoner, til hvis Hvisken hun senere lyttede, og som fik hende til at fatte den fortvivlede Beslutning at opfylde det Ønske, som Jagtherrerne — med den gamle Grev Wrangel i Spidsen — havde ytret: At hun skulde komme op paa Slottet om Aftenen for at danse for dem og opfriske glade Minder.

Og i en sen Aftentime gik saa den stakkels lille, vildfarne Kvinde op til Wrangelsborg. Søren var forlængst taget bort for sammen med Skovløberen at arrangere den næste Dags Jagt, — han var gaaet uden et Ord til Farvel, og Stella vidste, at hun ikke kunde vente ham hjem den Nat Hun følte nok, at hun var kommen ind paa en blind Sti, men hun var ikke klogere end de mange smaa Kvinder, der i Trods ødelægger deres stakkels Tilværelse, — og den Jubel, hvormed Herrerne modtog hende, berusede hende og fik hende til at glemme. — Og for en stakket Stund, — medens Champagnen skummede, og Luften genlød af muntre, gammelkendte Toner, blev den lille Skovfogedkone atter den kaade Danserinde Men ogsaa kun for en stakket Stund! — For medens Livsglæden larmede bag de tilskoddede Vinduer i Biblioteksværelset, gik en Mand op mod Slottet, og den ensomme Vandrer var ingen anden end Søren Han vidste intet om, at han deroppe kunde finde sin Kone, — det var for at berede Barndomsveninden — Komtesse Polly —, hvis Fødselsdag det var den næste Dag, en Glæde. Efter hvad der var sket under Jagtfrokosten, syntes han, at hun var den eneste, der forstod ham, — den eneste, paa hvem han kunde stole, og da han havde Grund til at tro, at hun vilde blive glad ved at finde hans Blomsterkurv foran sin Dør ligesom i gamle Dage, var han gaaet den lange Vej derop Men Skæb-
nen vilde, at hans natlige Besøg ganske skulde blive blot-

tet for den Romantik, han havde omgivet det med. En nidkær Tjener tog ham nemlig for en Indbrudstyv, — og som Følge deraf blev han kort efter stillet for det lystige Jagtselskab — og overfor sin egen Kone Synet af hende — i det Danserindekostume, han hadede, og som han troede brændt — bragte ham helt fra Sans og Samling, — nu troede han sikkert og vist, at hans Lykkeslot for bestandig var styrtet i Grus, — og et afmægtigt Raseri mod dem,

der havde stjaalet Stella fra ham og gjort hende til deres Legetøj, blussede op i ham I dette skæbnesvangre Øjeblik, da de alle forstod, at det vilde komme til et blodigt Opgør, viste imidlertid Komtesse Polly sig, og ved hendes kloge Indgriben blev Katastrofen afværget Hendes Magt over Barndomsvennen var saa stor, at hun fik ham til at følge med sig, men de Timer, der derpaa fulgte, og i hvilke hun fik ham til at se, at hans Skyld ikke var mindre end Stellas, var de tungeste, hun havde oplevet De tungeste, — fordi hun i denne Nat, da Søren var i Nød, da han var fortvivlet og hjælpeløs, forstod, at hun elskede ham, at hun altid havde elsket ham,

og at han var den eneste Mand i Verden for hende, . . . de tungeste, — fordi hun ogsaa forstod, at hun maatte give Afkald paa ham, sende ham bort fra sig og give ham tilbage til den Kvinde, der trods sine Vildfarelser og Fejl elskede ham og ikke kunde undvære ham.

Og Komtesse Polly bragte det Offer, som Livet krævede af hende, og som gjorde hende ensom, — hun gav de to Mennesker, der var bestemt for hinanden, men som i deres Blindhed havde gjort hinanden saa meget ondt, tilbage til hinanden, — og i et fremmed Land, hvor ingen kendte dem, gik de en Fremtid og en Lykke i Møde, som ingen skulde forstyrre.

Den sidste Dans.

VA/ME.

Skuespil i 1 Forspil og 6 Akter.

Iscenesat af A.W.Sandberg.

Fremstillet af
Nordisk Films Kompagni
København.

Hovedpersonerne:

Grev Wrangel til Wrangelsborg.....Philip Bech.
Kontesse Polly, hans Datter) som Barn...Else Nielsen
 "- "-) som Voksen...Grete Rygaard.
Søren Bastrup } som Barn.....Martin Herzberg.
 "- "-) som Voksen.....Aage Fønss.

Md. Bastrup, hans Mo'r.....Clara Schönfeldt.
Stella Mignon.....Karina Bell.
Baron von Dangell.....Peter Malberg.
Herr von Schneppen.....Torben Meyer.
Oberst Brülle.....Peter Nielsen.
Herredsfoged Barth.....Hjalmar Schönfeldt.
Alexander.....Holger Petersen.
Hans Mo'r.....Amanda Lund.
Ludvigsen.....Aage Hertel.

Grevens Polly og Skovfogdens Søren var Legekammerater og de bedste Venner i Verden, - og selv om den fornemme Grev Wrangel jo nok vilde have foretrukket, at hans lille Pige havde søgt et mere "standsmæssigt" Selskab, kunde han dog godt forstaa, at hun havde givet netop den opvakte, tro og ridderlige Søren en saa stor Plads i sit Hjerte. - -

En enkelt Gang kunde det jo nok falde det forkælede og egenraadige lille Pigebarn ind at lade sin Legekammerat vide, at det var hende, der havde at byde og han at adlyde, men hun fortrød altid hurtigt sin Lunefuldhed og var ikke bange for at gøre Bod for den. Den aarligt tilbagevendende Festdag i de to Børns Tilværelse var Pollys Fødselsdag. Alle= rede tidligt paa Morgenen stillede Søren saa med sin faste,

men lige velsete Gave, - en lille Kurv med Blomster, som han selv havde plukket, og som han paa en højst romantisk Maade, der havde en lille Smule med Indbrud at gøre, forstod at anbringe foran Døren til Fødselsdagsbarnets Værelse. - - - -

- - - Men Barndommens sorgløse Tid varede ikke evigt, - Aarene, der gik, aabnede et Svælg mellem de to Venner, og Polly fandt ikke mere Søren's beskedne Fødselsdagskurv foran sin Dør. Han kendte sin Plads i Livet og vidste, at han maatte skrinlægge sine frejdige Drengedrømme, i hvilke den lille Polly havde spillet en betydelig Rolle. Det var hans Haab at faa sin afdøde Faders Plads som Skovfoged paa Wrangelsborg, og han havde nu en Tid opholdt sig i Hovedstaden for at forberede sig til Forst-Eksamen. Han følte sig imidlertid slet ikke hjemme i den store, urolige By, - og saa skulde det dog gaa saaledes, at han netop derinde i den golde og øde Stenørken skulde opleve sit Livs største og mest romantiske Eventyr. - - - Gennem sin Værtindes Søn, der var Statist ved "Alhambrateatret" lærte han nemlig en sød og fortryllende lille Danserinde Stella Mignon, at kende, - og at kende hende blev for ham det samme som at elske hende. Han følte sig ganske vist forpligtet til at kæmpe mod sin Kærlighed, - det stod for ham som en Nedværdigelse, at han - Skovenes og Naturens Søn - skulde tabe sit Hjerte til en Kvinde, der tilhørte Teatrets falske og brogede Verden, - men da Tilfældet saa bød ham en Chance for at blive indført i den Verden, han saa ærligt afskyede, fornaaede han dog ikke at give Afkald paa den. Han blev Statist ved Teatret, - han havde hver Aften den Lykke at bære Stella ud af Scenen, og i hans Sjæl brændte et vildt Ønske om at kunne bære hende bort fra alt Gøglet og Blændværket - og ud til et nyt og mere indholdsrigt Liv. - - - Men derom sagde han intet til hende, - han indrøm-

mede ikke engang, at det var for hendes Skyld, at han hver Aften lod Scenerummets tunge og hede Luft forpeste sine Lunger, - og selv om hun maaske i hans Øjne kunde læse Sandheden, varede det dog længe, før hun hørte den fra hans Læber... Det skete først den sidste Aften, han var paa Teatret, - og først da fik han den frydefulde Vished for at hun gengældte hans Kærlighed og længtes efter at ombytte sit glade og hvirvlende Liv med en roligere og rigere Tilværelse ved hans Side.

Kort Tid efter fik han - takket være Komtesse Polly - den attraaede Stilling som Skovfoged og tøvede ikke med at gøre Stella til sin Hustru. For Polly kom Sørenns romantiske Kærlighedshistorie ganske overraskende, og hun følte det næsten som en personlig Fornærmelse, at hendes Barndoms tro Ridder, i hvem hun havde haabet nu at finde en ikke mindre tro og uegenlyttig Ven, havde draget en anden Kvinde ind i sit Liv. Klog som hun var, saa hun ogsaa den Fare, der maatte ligge i en Forbindelse mellem to Mennesker, der var saa forskellige i Sind og Karakter som Søren og Stella, - og det varede da heller ikke længe, før den Katastrofe skete, som hun forudsaa maatte ske. Den ydre Aarsag dertil blev den i sig selv ikke særlig sensationelle Begivenhed, at Andejagten gik ind. Men blandt de Jagtgæster, der i den Anledning samledes paa Wrangelsborg, var Pollys Fætter, den unge Baron von Dangell, ⁱ/hvem Greven saa sin tilkommende Svigersøn, samt nogle andre Herrer, der alle havde hørt til den lille Stella Mignons ivrigste Beundrere og Tilbedere, og det var denne Omstændighed, der affødte Tragedien. Traditionen tro skulde Jagtfrokosten indtages i Skovfogedboligen, og paa den Maade blev den lille Skovfogedkone pludselig stillet over for en Skare nuntre og elskværdige Repræsentanter for det Afsnit af hendes Liv, som hun ikke uden Vemod havde lagt bag sig. For hende, der endnu ikke helt havde fundet sig

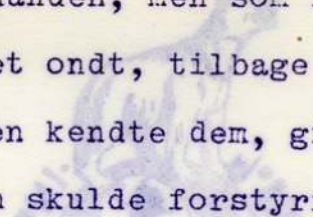
til Rette i Skovens Ensomhed, kunde det ikke andet end blive lidt af en Oplevelse atter at være Midtpunkt i et muntert Lag, - atter at være Genstand for Hyldest og Smiger, og det faldt hende ikke et Øjeblik ind, at hendes harmløse Glæde vilde falde hendes Mand for Brystet. Da han imidlertid lidt senere indfandt sig sammen med Kontesse Polly, der ogsaa havde deltaget i Jagten, opdagede hun straks, i hvor høj Grad hun havde taget fejl. Hans Blik sagde hende, at det var en Dødsynd, hun havde begaaet, - at glemme, at hun ikke længere var den livsglade og frie Stella Mignon, - men hun var sig ingen Brøde bevidst og vilde derfor ikke lade sig skræmme. Og mere og mere stejl og trodsig blev hun, da hun mente at opdage en vis Forstaaelse mellem sin Mand og den smukke Kontesse, og drevet af en vaagnende Jalousi lagde hun en forceret Lystighed og paa taget Frejdighed for Dagen, som hun vidste maatte saare og smerte Søren....Det var de samme Trodsighedens og Skinsygens Dæmoner, til hvis Hvisken hun senere lyttede, og som fik hende til at fatte den fortvivlede Beslutning at opfylde det Ønske, som Jagtherrerne - med den gamle Grev Wrangel i Spidsen - havde ytret: At hun skulde komme op paa Slottet om Aftenen for at danse for dem og opfriske glade Minder.

Og i en sen Aftentime gik saa den stakkels lille, vildfarne Kvinde op til Wrangelsborg. Søren var forlængst taget bort for sammen med Skovløberen at arrangere den næste Dags Jagt, - han var gaaet uden et Ord til Farvel, og Stella vidste, at hun ikke kunde vente ham hjem den Nat....Hun følte nok, at hun var kommen ind paa en blind Sti, men hun var ikke klogere end de mange smaa Kvinder, der i Trods ødelægger deres stakkels Tilværelse, - og den Jubel, hvormed Herrerne modtog hende, berusede hende

og fik hende til at glemme. - - - Og for en stakket Stund, - medens Champagnen skummede, og Luften genlød af muntre, gammelkendte Toner, - blev den lille Skovfogedkone atter den kaade Danserinde.....Men ogsaa kun for en stakket Stund!...For medens Livsglæden larmede bag de tilskoddede Vinduer i Biblioteksværelset, gik en Mand op mod Slottet, og den ensomme Vandrer var ingen anden end Søren,.....Han vidste intet om, at han deroppe kunde finde sin Kone, - det var for at berede Barndomsveninden - Komtesse Polly -, hvis Fødselsdag det var den næste Dag, en Glæde. Efter hvad der var sket under Jagtfrokosten syntes han, at hun var den eneste, der forstod ham, - den eneste, paa hvem han kunde stole, og da han havde Grund til at tro, at hun vilde blive glad ved at finde hans Blomsterkurv foran sin Dør ligesom i gamle Dage, var han gaaet den lange Vej derop...Men Skæbne vilde, at hans natlige Besøg ganske skulde blive blottet for den Romantik, han havde omgivet det med. En nidkær Tjener tog ham nemlig for en Indbrudstyv, - og som Følge deraf blev han kort efter stillet for det lystige Jagtselskab - -og over for sin egen Kone....Synet af hende - i det Danserindekostume, han hadede, og som han troede brændt - bragte ham helt fra Sans og Samling, - nu troede han sikker og vist, at hans Lykkeslot for bestandig var styrtet i Grus, - og et afmægtigt Raseri mod dem, der havde stjaalet Stella fra ham og gjort hende til deres Legetøj, blussede op i ham....I dette skæbnesvangre Øjeblik, da de alle forstod, at det vilde komme til et blodigt Opgør, viste imidlertid Komtesse Polly sig, og ved hendes kloge Indgriben blev Katastrofen afværget....Hendes Magt over Barndomsvennen var saa stor, at hun fik ham til at følge med sig, - men de Timer, der derpaa fulgte, og i hvilke hun fik ham til at se, at hans Skyld ikke var mindre end Stellas, var de tungeste, hun

havde oplevet...De tungeste, - fordi hun i denne Nat, da Søren var i Nød, da han var fortvivlet og hjælpeløs, forstod, at hun elskede ham, at hun altid havde elsket ham, og at han var den eneste Mand i Verden for hende,.....de tungeste, - fordi hun ogsaa forstod, at hun maatte give Afkald paa ham, sende ham bort fra sig og give ham tilbage til den lille Kvinde, der trods sine Vildfarelser og Fejl elskede ham og ikke kunde undvære ham.

Og Komtesse Polly bragte det Offer, som Livet krævede af hende, og som gjorde hende ensom, - hun gav de to Mennesker, der var bestemt for hinanden, men som i deres Blindhed havde gjort hinanden saa meget ondt, tilbage til hinanden, - og i et fremmed Land, hvor ingen kendte dem, gik de en Fremtid og en Lykke i Møde, som ingen skulde forstyrre.

THE LAST DANCE.

Film in six parts and a prologue.

Directed by A.W.Sandberg.

Produced by Nordisk Films Kompagni
Copenhagen.
Denmark.

Cast:

Sir William Carlton of Carlton manor.....	Philip Bech.
Lady Polly, his daughter (as child).....	Else Nielsen.
	(as grown up)...Grete Rygaard.
George Rogers (as child).....	Martin Herzberg.
	(as grown up).....Aage Fönss.
Sir Allan Bryant.....	Peter Malberg.
Colonel Stuart.....	Peter Nielsen.
Alex.....	Holger Petersen.
James.....	Aage Hertel.
Stella Mignon.....	Karina Bell.

The little Lady Polly and George Rogers, the forester's son were playmates and great friends. Sir William Carlton, Polly's father, would perhaps have preferred his daughter to choose a companion better suited to her station in life, but he understood very well why the faithful and intelligent and chival^lous George occupied so big a place in the heart of his little daughter. It sometimes happened that Polly gave her companion to understand that she was his superior - that it was his duty to obey her, and her due to be obeyed; but she always soon repented of her capriciousness and was not afraid of doing penance.

The greatest events in the lives of the two children was Polly's birthday. Early in the morning George arrived with his present, a small basket with flowers which he has gathered himself and in a romantic way smuggled into the manor and placed at the door of the belle of the day.

But the happy days of childhood don't last for ever. The passing years opened a deep gulf between the two friends

and Polly does not find George's modest birth-day present at her door any more. He knows his station in life and knows that the dreams of his boyhood, in which the little Lady Polly played a prominent part, must be buried for ever. He studies at the school of forestry in the city and hopes to get his father's vacant place as forester at the Carlton Hall.

George does not feel at home in the strange surroundings of the city, but nevertheless it is there he experiences the great event of his life. He makes the acquaintance of the charming and beautiful little dancer, Stella Mignon, and to know her is to him the same as to love her. At first he feels it his duty to try to conquer his love. It seems to him degrading that he - the child of nature and the big forests should lose his heart to a girl belonging to the gay and false world of the theatre, but as soon as he really got a chance to get introduced into the world he hated so deeply, he could not resist the temptation. He got an engagement as figurant, every evening he had the good fortune to carry Stella Mignon in his arms down from the stage and there was nothing he would have liked better than to carry her away from the stage with all its vanity and flirtation to a new and better life. But he did not say anything to her about it, did not even admit that it was for the pleasure of seeing her - that he came to the theatre and suffered himself to get poisoned with bad and stuffy air, and even if perhaps she had read the truth in his eyes it was not until his last day at the theatre that she heard it from his lips and that he learned that she also loved him and longed to exchange her gay and brilliant life at the theatre for a purer and better life at his side.

Thanks to Lady Polly, George obtained the desired situation as forester at the Hall, and soon after Stella became his wife.

George's romantic love story was a great surprise to Polly who felt it almost as a personal affront that the gallant companion of her childhood, whom she had expected to be still her faithful friend, had now attached himself to another woman. It was also evident to the intelligent Lady Polly that a union between two characters so different in mind and temperament as George and Stella was a dangerous matter, and it did not either last long before the catastrophe she had anticipated really occurred.

At the occasion of the hunting-season several guests arrived at the hall to partake in the duck-shooting. Among these guests were Polly's cousin, Sir Allan Bryant, whom Sir William regarded as his future son-in-law, and several other gentlemen, who once belonged to Stella Mignon's ardent admirers, and it was this coincidence that caused the mischief.

It was decided that the hunting-party should take their lunch at the forester's house and thus the little Mrs. Stella suddenly saw herself face to face with a gay and amiable company, representing the part of her life which she had so recently left behind her and not yet forgotten. She had not yet quite accustomed herself to the loneliness of the forest, and it was of course a great event to her to be once more the centre of a merry company and to be flattered and flirted with, and it did not enter her mind that her husband would object to this harmless pleasure. He and Lady Polly, who also belonged to the hunting-party, arrived a little later, and as Stella understood at once by his looks that it was almost a crime she had committed in forgetting if only for a moment that she was not any longer the free and much admired Stella Mignon. But she was conscious of no guilt and would not let herself be cowed, and became still more stubborn and defiant as she meant to discover a certain

The last dance

(A lesson)

-4-

understanding between George and the beautiful Lady Polly. Wild with jealousy she feigned a gaiety and merriment which she was very far from feeling and which she knew would hurt her husband deeply. It was also her jealousy and defiance that made her go to the Hall in the evening at the desire of Sir William and the other gentlemen of the hunting-party, who wanted her to dance for them and to revive old memories. Late at night the poor bewildered Stella came to the Hall. George had departed without a word for good-bye, and she knew she could not expect him home that night. She knew very well that she was doing wrong, but she was not any wiser than a great many other young women who in sheer defiance ruin their lives, and the enthusiasm with which she was received, made her forget her scruples. While the champagne sparkled in ^{the} glasses and the well-known merry melodies rang through the house, the forester's wife became once more the gay and much admired dancer. But only for a short ^{time}. While the merriment is on its highest, a lonely man approaches the Hall - it was George. He had no idea that he would find his wife there. He came with flowers for Lady Polly's birthday the next day, as he used to do in the days of their childhood. And he intended to place his flowerbasket outside her door as he had done so often before. But as fate would have it his nightly visit turned out quite differently. An over-conscientious servant took him for a burglar and George soon found himself in the presence of the gay company and - his own wife. The sight of Stella dressed in the dancing-costume he hates makes him furious. He believes that his happiness is now gone for ever, and a wild anger with those who have robbed him of his wife and made her their plaything seizes him.

At this fatal moment Lady Polly suddenly appears, and

The last dance

(A lesson)

-5-

by her prudent interference a catastrophe is prevented. The power she possessed over the friend of her childhood was so great, that she made him accompany her to her rooms, but the hours that followed were the hardest Lady Polly had ever experienced because now she knew that she loved him and that he was the only man in the world for her. At the same time she knew, that it was her duty to give him up - to send him away from herself to his young wife who loved him in spite of all her faults and errors and who could not do without him.

And Lady Polly brought the sacrifice although she knew that it would make her lonely for ever. She reunited ^{the} two young people who had done each other so much harm, and in a foreign country they commenced a new life in love and happiness.

DER LETZTE TANZ.

Film in 6 Akten und 1 Vorspiel

Inszeniert von A.W.Sandberg.

Eingespielt von Nordisk Films Kompagni,
Kopenhagen.
Dänemark.

Hauptpersonen:

Graf Wrangel von Wrangelsburg.....Philip Bech.
Komtesse Polly, seine Tochter
.....als Kind.....Else Nielsen.
.....als Erwachsen...Grete Rygaard.
Heinz Müller
.....als Kind.....Martin Herzberg.
.....als Erwachsen.....Aage Fönss.
Frau Müller, seine Mutter.....Clara Schönfeldt.
Stella Mignon.....Karina Bell.
Baron von Dangell.....Peter Malberg.
von Schneppen.....Torben Meyer.
Oberst Brülle.....Peter Nielsen.
Barth, Amtsrichter.....Hjalmar Schönfeldt.
Alexander.....Holger Petersen.
Seine Mutter.....Amanda Lund.
Ludwig.....Aage Hertel.

Polly, die Tochter des Grafen, und Heinz, der Sohn des Försters, waren Spielkameraden und die besten Freunde der Welt, und wenn auch der vornehme Graf Wrangel vorgezogen hätte, dass seine kleine Tochter standesmässigerer Gesellschaft suchte, verstand er doch recht wohl, dass sie eben dem kecken, treuen und ritterlichen Heinz den Vorzug gab. Einigemal konnte es zwar der verzärtelten, eigensinnigen kleinen Polly einfallen ihren Spielkameraden wissen zu lassen, dass es ihr zu gebieten gebührte und ihm zu gehorchen, aber sie bereute jedes Mal schnell ihre Launenhaftigkeit und war sogleich bereit Busse zu tun.

Der grösste, jährliche Fäiertag im Leben der beiden Kinder war Pollys Geburtstag. Schon früh morgens arrivierte Heinz mit seinem immer willkommenen Geschenk, einem kleinen Korb mit Blumen, die er selber gepflückt hatte und in einer höchst

eigentümlichen Weise ins Schloss einschmuggelte und vor der Tür des Geburtstagskindes plazierte.

Die sorglosen Kinderjahre konnten ja aber nicht ewig dauern; die Zeit öffnete einen tiefen Abgrund zwischen den beiden Freunden, und Komtesse Polly fand nicht mehr vor ihrer Tür Heinz' bescheidenes Geburtstagsgeschenk. Er kannte seinen Platz und wusste, dass er seine hochfliegenden Knabenträume, in welchen die kleine Polly eine grosse Rolle gespielt hatte, aufgeben musste. Es war seine Hoffnung die Stellung seines Vaters als Förster auf Wrangelsburg zu erhalten, und er hielt sich deshalb in der Hauptstadt auf, um Forstwissenschaft zu studieren. Er fühlte sich aber sehr fremd und einsam in der grossen, unruhigen Stadt, und doch sollte ihm dort das grösste und schönste Abenteuer seines Lebens begegnen. Durch den Sohn seiner Wirtin, der am Alhambratheater als Statist angestellt war, machte er nämlich die Bekanntschaft der reizenden kleinen Tänzerin Stella Mignon und wurde sogleich in sie verliebt. Zuerst fühlte er sich verpflichtet gegen seine Liebe zu kämpfen. Es kam ihm als eine Erniedrigung vor, dass er, der Sohn des Waldes und der freien Natur, sein Herz an ein Weib verlieren sollte, das der falschen, bunten Welt des Theaters gehörte; als er aber eine Chance hatte, in diese ihm so verhasste Welt eingeführt zu werden, vermag er doch nicht darauf zu verzichten. Er wurde Statist am Theater und hatte jeden Abend das Glück Stella in seinen Armen von der Bühne herauszutragen, und er wünschte von seinem ganzen Herzen, dass er sie von dem ganzen Taumel und Tand des Theaters zu einem besseren und reineren Leben wegtragen könnte. Davon sagte er ihr doch nichts; er gab nicht einmal zu, dass es um ihretwillen war, dass er sich jeden Abend in der heissen, schwülen Luft des

Theaters herumquälte, und wenn sie vielleicht auch in seinen Augen die Wahrheit gelesen hatte, dauerte es doch lange, ehe er ihr seine Liebe gestand. Das geschah erst den ersten Abend seines Aufenthalts auf dem Theater, und erst dann erhielt auch er die freudenvolle Gewissheit, dass sie seine Liebe erwiderte und sich innig sehnte ihr lustiges, flatterndes Leben mit einem ruhigeren und besseren an seiner Seite zu vertauschen.

Kurz nachher erhielt er, dank der Komtesse Polly, die gewünschte Stellung als Förster, und Stella wurde seine Frau. Für Komtesse Polly war Heinz' romantische Liebesgeschichte eine grosse Überraschung, und sie fühlte es fast wie eine Beleidigung, dass der treue Ritter ihrer Kindheit, in dem sie gehofft hatte noch immer einen treuen Freund zu haben, ein anderes Weib an sich geknüpft hatte. Klug wie sie war, verstand sie auch gleich, dass eine Ehe zwischen zwei so verschiedenen Naturen wie Heinz und Stella eine gefährliche Sache war, und es dauerte auch nicht lange, so kam die Katastrophe, die sie vorausgesehen hatte. Die äussere Veranlassung dazu war die Eröffnung der Entenjagd. Unter den Jagdgästen, die sich in dieser Angelegenheit auf Wrangelsburg versammelten, waren Pollys Vetter, der junge Baron von Dangell, den der Graf als seinen künftigen Schwiegersohn betrachtete, und einige andere Herren, die alle zu den eifrigsten Verehrern der kleinen Stella Mignon gehört hatten, und es war dieser Umstand, der die Tragödie herbeiführte.

Wie gewöhnlich sollte die Jagdgesellschaft im Forsthaus frühstücken, und auf diese Weise sah die kleine Frau Stella sich plötzlich von einer ganzen Schar von munteren, liebenswürdigen Herren umgeben, die dem Abschnitt ihres Lebens gehörten, von dem sie neulich mit Wehmut Abschied genommen hatte. Für sie, die sich noch nicht ganz mit der Einsamkeit des Waldes

zurechtgefunden hatte, wurde es natürlich ein Erlebnis, wieder der Mittelpunkt eines muntren Gelages zu sein -- wieder ein Gegenstand allgemeiner Bewunderung, Huldigung und Schmeichelei, und es fiel ihr keinen Augenblick ein, dass ihr Mann an ihrer harmlosen Freude Anstoß nehmen könnte. Als er aber ein wenig später mit Komtesse Polly, die auch auf der Jagd war, hereinkam, entdeckte sie sofort, wie sehr sie sich geirrt hatte. Sein finsterner Blick sagte ihr, dass es eine schwere Sünde war einen Augenblick zu vergessen, dass sie nicht länger die freie, lebensfrohe Stella Mignon war. Sie war sich aber keines Verbrechens bewusst und wollte sich nicht kujonieren lassen. Noch trotziger und störrischer wurde sie, als sie meinte, ein gewisses Verständnis zwischen ihrem Manne und der schönen Komtesse entdeckt zu haben, und sie zeigte eine forzierte Lustigkeit und eine erkünstelte Unbefangenheit, die ihren Mann, wie sie recht wohl wusste, schmerzen und verwunden mussten.

Dieselbe Eifersucht und derselbe Trotz machten, dass sie späterhin den verzweifelten Entschluss nahm, den Wunsch des alten Grafen und der übrigen Jagdherren zu erfüllen, abends auf dem Schlosse für sie zu tanzen und mit ihnen frohe Erinnerungen auffrischen.

Spät abends ging also die arme, kleine, irgeleitete Stella nach Wrangelsburg hinüber. Heinz war schon längst fortgegangen, um mit einem anderen Förster die Jagd für den folgenden Tag zu arrangieren. Er war gegangen ohne ein Wort zu sagen, und Stella wusste, dass sie ihn erst den nächsten Tag zurückerwarten konnte. Sie wusste recht wohl, dass es ein Fehltritt war, aber sie war nicht klüger als so viele andere Weiber, die in Trotz ihr eigenes Leben verwüsten, und der Jubel, mit dem die Herren sie empfingen, berauschte sie und machte sie alles an

deres vergessen. Und während der Champagner in den Gläsern schäumte und die Luft von muntren, wohlbekanntem Melodien ertörte, wurde die kleine Försterin wieder einmal die lustige, lebensfrohe Tänzerin, aber es dauerte nur kurz: Während im Schlosse getanzt und gelärmt wurde, näherte sich demselben ein einsamer Wanderer. Dieser Wanderer war Heinz, und er hatte keine Ahnung, dass er seine Frau dort treffen würde. Er kam um der Komtesse Polly zu ihrem Geburtstag eine Freude zu machen. Nachdem was während des Jagdfrühstücks passiert war, kam es ihm vor, dass sie die Einzige war, die ihn verstand, die Einzige an die er sich verlassen konnte, und da er wusste, dass sie daran Freude haben würde, sein Blumenkorb wie zuvor vor ihrer Tür zu finden, war er den langen Weg zum Schlosse gegangen. Das Schicksal wollte aber, dass sein nächtlicher Besuch seiner ganzen Romantik beraubt wurde. Ein dienstfertiger Bedienter hielt ihn nämlich für einen Einbrecher, und infolgedessen befand er sich kurz nachher der lustigen Jagdgesellschaft und Stella gegenüber. Der Anblick seiner Frau mit dem Tanzkostüm, das er hasste, machte ihn ganz ausser sich vor Wut. Er glaubte nun sicher, dass sein Glücksschloss auf immer zertrümmert worden war, und ein gewaltiger Zorn gegen diejenigen, die Stella von ihm gestohlen und sie zu ihrem Spielzeug gemacht hatten, loderte in ihm auf.

In diesem verhängnisvollen Augenblick, wo sie alle verstanden, dass es jede Minute auf Tod und Leben losgehen konnte, erschien die Komtesse, und durch ihr kluges Einschreiten wurde die Katastrophe vermieden. Ihre Macht über den Freund ihrer Kindheit war so gross, dass er sie auf ihre Aufforderung ganz ruhig zu ihren Zimmern begleitete. Die Stunden, die jetzt folgten, waren aber für Komtesse Polly

die schwersten, die sie jemals erlebt hatte, weil sie erst in dieser Nacht, wo Heinz verzweifelt und hilflos in der Not war, verstand, dass sie ihn liebte, und dass er der einzige Mann in der Welt für Sie war, dass sie aber auf ihn verzichten musste - ihn zu der kleinen Frau zurückgeben, die trotz ihrer Fehler und Irrungen ihren Mann liebte und ihn nicht entbehren konnte.

Und Komtesse Polly brachte das Opfer, das das Leben von ihr verlangte, obgleich sie wusste, dass es sie für immer einsam machen würde. Sie gab die beiden jungen Leute, die für einander bestimmt waren, die sich aber in ihrer Blindheit so viel Leid angetan hatten, zu einander zurück, und in einem fremden Lande gingen Heinz und Stella einer hellen und glücklichen Zukunft entgegen.

L A D E R N I È R E D A N S E .

Comédie en six actes et un prologue.

Mise en scène par A.W.Sandberg.

Editeurs: Nordisk Films Kompagni - Kopenhague - Danemark.

Personnages principaux:

Le comte d'Outreville.....	Philip Bech.
La comtesse Polly, sa fille	
comme enfant.....	Else Nielsen.
-"- adulte.....	Grete Rygaard.
Pierre Morlot	
comme enfant.....	Martin Herzberg.
-"- adulte.....	Aage Fönss.
Mme Morlot, sa mère.....	Clara Schönfeldt.
Stella Mignon.....	Karina Bell.
Le baron de Malésy.....	Peter Malberg.
M. de Maugras.....	Torben Meyer.
Le colonel.....	Peter Nielsen.
Le commissaire de police Gorgon.....	Hjalmar Schönfeldt.
Alexandre.....	Holger Petersen.
Louis.....	Aage Hertel.

La petite comtesse Polly, et Pierre, le fils du forestier Morlot, sont camarades de jeu et grands amis. Même si le comte d'Outreville eut préféré peut-être que sa fille choisît un compagnon plus en rapport avec son rang, il comprenait très bien pourquoi ce garçon, si brave, si fidèle et chevaleresque occupait une si haute place dans le coeur de Polly. Il arrivait parfois que la petite Polly, gâtée et opiniâtre, faisait entendre à son camarade, que c'était à elle à commander et à lui à obéir, mais elle se repentait toujours vite de son caprice et ne craignait pas d'en faire pénitence.

L'anniversaire de Polly était une grande fête pour les deux enfants. Le matin de bonne heure Pierre arrivait toujours avec son cadeau annuel, une petite corbeille de fleurs cueillies par lui-même, et, d'une manière ingénieuse, introduites dans le château et placées devant la porte de la reine de la fête.

Cependant les années d'enfance s'écoulaient. Un abîme profond s'ouvrait entre les deux amis, et à son anniversaire la comtesse Polly ne trouvait plus devant sa porte le modeste cadeau de Pierre. Il connaissait la distance qui les séparait et comprenait très bien qu'il devait abandonner ses rêves audacieux d'enfance, dans lesquels la petite Polly avait joué le rôle principal. Il espère maintenant obtenir un jour la place de feu son père, l'ancien forestier d'Outreville, et dans ce but il poursuit ses études à l'école forestière. Il se sent bien isolé dans la grande ville pleine d'agitation, mais néanmoins c'est là qu'il éprouve l'aventure la plus romanesque et aussi la plus importante de sa vie.

Sa logeuse a un fil(s) Alexandre, figurant au théâtre de l'Alhambra, et par lui Pierre fait la connaissance d'une charmante petite danseuse, Stella Mignon. Il devient amoureux d'elle, mais il lutte contre cet amour, et regarde presque comme une profanation que lui l'enfant de la nature et de la grande forêt puisse donner son cœur à une femme appartenant au monde gai et faux du théâtre. Cependant lorsqu'il a la chance d'être introduit dans ce monde si détesté, il ne peut résister à la tentation. Il devient figurant au théâtre; chaque soir il a le bonheur de porter dans ses bras la bien aimée Stella, et il désire de tout son cœur pouvoir l'enlever pour toujours à ce lieu rempli de vanité et de flirtage, pour une vie nouvelle et meilleure. Cependant il n'en dit rien à Stella, et ne veut pas même admettre que c'est à cause d'elle que tous les soirs il se laisse empoisonner par l'air chaud et étouffant du théâtre et ce n'est que le dernier soir qu'il lui avoue enfin qu'il l'aime, et qu'il acquiert la certitude délicieuse qu'elle répond à ses sentiments et désire ardemment échanger sa vie joyeuse et agitée contre une existence plus sérieuse et plus tranquille.

Peu après Pierre est nommé forestier, et il ne tarde pas à épouser Stella. L'amour de Pierre pour Stella est pour Polly une grande surprise; elle se sent presque offensée en apprenant que le fidèle chevalier de son enfance, et en qui elle espère encore avoir un ami fidèle et désintéressé,

s'est attaché à une autre femme. Elle comprend aussi le danger d'un mariage entre deux caractères si différents que ceux de Pierre et Stella et la catastrophe qu'elle prévoit ne tarde pas non plus à se produire.

La cause apparente du malheur c'est le commencement de la chasse aux canards. Parmi les invités se rassemblant à Outreville à cette occasion, se trouve le cousin de Polly, le jeune baron de Malésy, regardé par le comte comme son futur gendre, ainsi que quelques autres messieurs autrefois admirateurs ardents de Stella Mignon, et c'est cette circonstance qui cause l'événement.

On doit déjeuner dans la maison du forestier, et de cette manière la petite Madame Stella se trouve subitement en présence d'un groupe de gais et aimables représentants de la période de sa vie, dont elle ne s'est séparée qu'avec tristesse.

Il va sans dire que pour elle qui ne s'est pas encore familiarisée avec la solitude de la forêt, c'est un événement bien intéressant d'être encore une fois le centre d'une ^{gaie} compagnie, et de recueillir des hommages et des flatteries, mais elle ne se doute point que son plaisir innocent déplaît à son mari. Toutefois quand plus tard il arrive avec la comtesse Polly qui est aussi de la chasse, Stella voit tout de suite comment elle s'est trompée. Le regard de Pierre lui fait immédiatement comprendre qu'elle a commis une lourde faute - en oubliant pour un court moment qu'elle n'est plus la libre et gaie Stella Mignon. Cependant - ayant la conscience nette - elle ne veut pas se laisser intimider. Elle devient plus opiniâtre encore quand elle pense avoir découvert certains rapports entre son mari et la jolie comtesse, et, poussée par sa vive jalousie, elle feint une gaieté exagérée et une hardiesse forcée, sachant qu'il en sera profondément blessé. C'étaient les mêmes démons de la jalousie et de l'opiniâtreté qui plus tard lui faisaient prendre la résolution désespérée d'obéir au désir des chasseurs, ayant à leur tête le vieux comte d'Outreville, et de se rendre le soir au château pour y danser devant eux et réveiller les vieux souvenirs. Et la pauvre

petite Stella se rend à Outreville. Pierre s'en était allé avec un autre forestier pour préparer la chasse pour le lendemain, et elle sait qu'il ne rentrera pas de la nuit. Stella, la pauvre petite femme égarée, sent bien qu'elle est en train de faire un faux pas, mais elle n'est pas plus prudente que beaucoup d'autres petites femmes qui, dans leur entêtement, détruisent leur vie. L'enthousiasme, avec lequel ces messieurs la reçoivent, l'enivre et lui fait oublier. - - -

Et pour un moment - pendant qui l'air résonne de mélodies gaies et ^{mnw}commes et que le champagne mousse dans les verres, la petite forestière redevient la joyeuse danseuse.

Mais pendant qu'on s'amuse dans la bibliothèque, derrière les volets clos, un homme s'approche du château - C'est Pierre. Il ne se doute pas que là-bas il trouvera sa femme. Il est seulement venu pour faire plaisir à la comtesse Polly. D'après ce qui s'est passé pendant le déjeuner de chasse, il lui semble que la comtesse est la seule personne qui le comprenne et à qui il peut se fier, et, pensant bien que quelques fleurs de lui la réjouiront comme autrefois il est venu pour placer devant sa porte celles qu'il a cueillies à son intention.

Malheureusement sa visite nocturne ne se termine pas d'une manière si romanesque qu'il se l'était figuré. Un domestique zélé le prend pour un cambrioleur et le conduit devant la joyeuse compagnie où il se trouve tout à coup en présence de sa femme. La vue de Stella, vêtue de ce costume de théâtre qu'il déteste, et qu'il avait cru brûlé, le met en fureur. Il croit pour sûr que maintenant son bonheur est perdu, et s'empporte contre ceux qui lui ont volé Stella et qui se sont joués d'elle.

A ^C ce moment fatal, où ils comprennent tous que le sang va couler, la comtesse arrive et par son intervention évite un catastrophe.

Elle a un tel empire sur son ami d'enfance qu'elle peut le déterminer à la suivre, mais les heures qu'elle passe en essayant de lui faire comprendre que la faute est aussi bien à lui qu'à Stella, et sont les

heures les plus dures de sa vie, parce que dans cette nuit où Pierre est dans la détresse - elle comprend qu'elle l'aime et qu'il est le seul homme qu'elle pourra jamais aimer, mais aussi qu'il lui faut renoncer à lui - le faire retourner à la jeune femme qui l'aime aussi et qui ne peut se passer de lui.

La comtesse Polly fait le sacrifice que la vie exige d'elle, et qui la rend pour toujours solitaire. Elle réunit les deux époux qui s'aiment en vérité même si dans leur aveuglement ils se sont fait tant de mal, et, dans un pays étranger où personne ne les connaît, Pierre et Stella commencent une nouvelle vie pleine de joie et de bonheur.

